

РЕШЕНИЕ № 109 ОТ 27.02.2013 Г. ПО Н. Д. № 2086/2012 Г., Н. К., Ш Н. О. НА ВКС

Върховният касационен съд на Република България, трето наказателно отделение, в съдебно заседание на деветнадесети февруари, през две хиляди и тринадесета година, в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Вероника Имова
ЧЛЕНОВЕ: Красимир Харалампиев
Цветинка Пашкунова

при секретар Лилия Гаврилова и в присъствието на прокурора Юлиана Петкова изслуша докладваното от съдията Цветинка Пашкунова н. д. № 2086/2012 г.

Касационното производство е образувано по протест на представител на прокуратурата срещу решение № 72 от 08.08.2012 г. на Бургаски апелативен съд /АС/, постановено по внохд № 325/2011 г., с което е ревизирана присъда № 24/17.09.2011 г. на Окръжен съд /ОС/ - Сливен.

В протеста се визират груби нарушения на процесуалния и материален закон, предпоставящи отмяна на атакувания съдебен акт и връщане на делото за ново разглеждане от въззивната инстанция.

Очертаната позиция се обосновава с фрагментарни възражения за дерогиране на ТР № 2/16.07.2009 г. на ВКС на РБ досежно съотнасянето на престъпните състави по чл. 155, ал. 3, вр.ал. 1 и чл. 159а - чл. 159г от НК, и за неправилна интерпретация на нормата на чл. 321 от НК, действаща до влизане в сила на ЗИДНК, обнародван с ДВ, бр. 92/2002 г. и в нейната актуална редакция, при правоприлагане на чл. 2, ал. 2 от НК.

Поставя се акцент на мълчаливия отказ на Сливенски ОС и на въззивния състав да се съобрази с разпоредбата на чл. 309, ал. 1 от НПК, като след обявяване на осъдителната присъда и на съдебното решение на АС-Бургас, се произнесе по направеното от прокурора искане за изменение на мярката за неотклонение на А. М. от домашен арест в задържане под стража.

Аргументира се и явна несправедливост на наложените на А. М., К. И. /Н. И./, В. Р., С. К., И. И. и П. П. наказания, несъответни на тежестта на инкриминираните престъпни деяния по чл. 159в, вр. чл. 159а и чл. 159б от НК, и по чл. 321 от НК, и на личната опасност на извършителите.

Депозирани са и касационни жалби от подсъдимите А. М., С. К., П. П., И. И., В. Р. и К. И. /Н. И./, и от техните защитници.

В жалбата на А. М. и на процесуалните му представители се релевират оплаквания за обвинителен акт, изготвен при незачитане изискванията на чл. 246 от НПК, за незаконен състав на първостепенния съд, и за пороци в постановените от контролираните инстанции присъда и решение, обективирани в липса на мотиви по доводите на страните.

Обръща се особено внимание на недоказаността на повдигнатите срещу подсъдимото лице обвинения по чл. 159в, вр. с чл. 159б и с чл. 159а от НК, и по чл. 321, ал. 1 от НК, базиращи се на недопустими предположения. В подкрепа на развитата теза се предлагат подробни съображения за несъответност на приетата от съдебните инстанции фактология на събрания доказателствен материал и се маркират допуснати процесуални нарушения по чл.чл. 13, 14 и 107 от НПК, изразяващи се безрезервно кредитиране на показанията на защитен свидетел № 1 и на Галя И., и в игнориране на заявеното от подсъдимия И. по отношение на цитирания анонимен

свидетел и от разпитаната пред съда пострадала - Р. Н.

Обосновава се несъблюдаване на основни положения в доктрината и съдебната практика при лимитиране на правната квалификация на посегателството по чл. 159в от НК, поради криминализирането на престъплението с ДВ, бр. 92 от 27.09.2002 г. - време, последващо описаното в обстоятелствената част на обвинителния акт инкриминирано деяние. Логическо следствие от това е реализиране на наказателната отговорност на М. в противоречие с принципа за обратното действие на по-благоприятните материалноправни норми, закрепено в чл. 2, ал. 2 НК.

Алтернативно се мотивира прекомерна завишеност на наказателните санкции, несъответни на здравословното състояние на подсъдимия и на изтеклия продължителен период от осъществяване на престъпленията.

Идентични са и словно отразените оплаквания на подсъдимия С. К., в подадената до настоящия съд чрез защитника му жалба. Твърди се наличие на неяснота и непълнота в повдигнатите обвинения, неконкретизирани по време, форма на изпълнително деяние /неправомерни действия/ и съпричастни лица, и липса на обезпечаващи извършването на престъпленията по чл. 159в и чл. 321 от НК доказателства.

Поддържа се и неразбиране при приложението на чл. 2 от НК досежно участието на К. в продължената престъпна дейност по чл. 321 от НК и в посегателството по чл. 159в от НК, последното от които криминализирано след инкриминирания в обвинителния акт времеви период.

Недоволен от постановеното въззивно решение е останал и И. И., който в касационната си жалба визира неспазване на процесуалните задължения на контролираната инстанция за обективно, всестранно и пълно изследване на всички релевантни обстоятелства, и за задълбочена проверка на доказателствения материал при формиране на вътрешното убеждение на решаващия орган. Изведените констатации се аргументират с повърхностния анализ на свидетелските показания на Р. Н. и с незачитане на споделеното от защитен свидетел № 10 и от разпитаната М. Т.

Очертава се и процесуален пропуск в работата на съда, който не е изискал по делото присъда от 27 януари 2005 г. на Наказателния съд в гр. Ница, РФранция, предвид съществуващия в наказателния процес принцип *non bis in idem* и с оглед прилагането на чл. 25, вр. чл. 23 от НК.

В жалбата на П. П. и на договорните му адвокати се релевират касационните основания по чл. 348, ал. 1, т.т. 1-3 от НПК.

В обсега на предложените възражения, във връзка с реализирани от решаващия орган нарушения на чл.чл. 13, 14 и 107 от НПК, се акцентира на депозираното от Р. Н. пред първоинстанционния съд, че П. П. не е лицето, извело пострадалата от Р България за Холандия на 16.06.2001 г., което намира опора в приложените по делото официални справки за задгранични пътувания, категорично опровергаващо авторството на престъплението по чл. 159в, пр.2 и 3, вр. чл. 20 от НК.

В коментираната насока се развиват доводи и за налични противоречия в мотивите на въззивния съдебен акт по отношение на правнозначимите за обвиненията по чл. 159в и чл. 321 от НК факти /л.35 и л.63 от решението/.

Претендира се и несправедливост при индивидуализация на наказателната отговорност, чиито параметри са лимитирани без необходимите съображения.

Постановеното от въззивната инстанция решение се атакува и от подсъдимите К. И. /Н. И./ и В. Р., и от упълномощените от тях адвокати, които при липса на изискуемите се фактически и правни доводи, декларират несъблюдаване на процесуалния и материален закон, и прекомерна завишеност на наказателните санкции.

В съдебно заседание на 19.02.2013 година, представителят на Върховната касационна прокуратура поддържа подадения протест в частта, очертаваща неправилно оправдаване на

подсъдимите лица за извършено престъпление по чл. 321 от НК, в редакцията до ЗИДНК, с ДВ, бр. 92/2002 г. и явна несправедливост на наложените им наказания, което предполага връщане на делото за ново разглеждане от въззивната инстанция.

Договорните адвокати на подсъдимия А. М., който редовно уведомен заявява изрично писмено съгласие за разглеждане на делото в негово отсъствие, възпроизвеждат пред съдебния състав аргументацията, изложена в подкрепа на визираните в жалбата касационни основания.

Участващите в настоящото производство подсъдими С. К., И. И. и П. П., и защитниците им, в хода на съдебните прения подробно развиват своите доводи и възражения, като при условията на алтернативност пледират за прилагане на чл. 354, ал. 1, т.т. 2 и 4 от НПК.

Встъпилият в касационната процедура служебен адвокат на подсъдимото лице К. И. /Н. И./ запълва с конкретика бланкетните оплаквания в подадената жалба, като релевира недостатъци в обвинителния акт, липса на мотиви в първоинстанционната присъда и въззивното решение, и непълнота на доказателствата, категорично обуславящи връщане на делото за ново разглеждане от Сливенски ОС.

При предоставената на подсъдимия И. последна дума допълнително се акцентира и на завишеност на определената наказателна санкция, несъответна на направените пред съда самопризнания за виновност.

Яснота в депозираната жалба внасят и подсъдимия В. Р. и неговата защита, с предложението им за упражняване на касационните правомощия по чл. 354, ал. 1, т. 3, вр. ал. 2, т. 1 от НПК, като се позовават на срока на задържане под стража и на възможността лицето да се ползва от привилегиите на чл. 41, ал. 3 от НК, при влизане на присъдата в сила.

Върховният касационен съд при произнасянето взе предвид следното:

С присъда № 24 от 17.09.2011 г., по нохд № 337/2009 г., Сливенският ОС е признал подсъдимия А. А. М. за виновен в това, че в периода от 1998 г. до 30.09.2002 г. в гр. Сливен, Република България, е образувал и ръководил група с участници: К. С. И. /Н. С. И./, С. М. К., В. Х. Р., И. М. И. и П. Ж. П., съставена с цел да върши престъпления в страната и чужбина, поради което и на основание чл. 321, ал. 1, пр.1 и пр.2 от НК / в редакцията преди ЗИДНК-ДВ, бр. 92/2002 г./ и чл. 54 от НК му наложил наказание лишаване от свобода за срок от ТРИ ГОДИНИ и ДВА МЕСЕЦА.

А. А. М. е признат за виновен и за това, че в периода от 01.10.2002 г. до 06.06.2008 г. в гр. Сливен, Република България, е ръководил организирана престъпна група с участници: К. С. И. /Н. С. И./, С. М. К., В. Х. Р., И. М. И. и П. Ж. П., съставена с цел да върши съгласувано в страната и чужбина престъпления, за които е предвидено наказание лишаване от свобода повече от три години - по чл. 155, ал. 3, вр. ал. 1 от НК, по чл. 159а, ал. 1 от НК и по чл. 159в, вр. чл. 159б, ал. 2 вр. ал. 1, вр. чл. 159а, ал. 2, т. 2 и т. 6, вр. ал. 1 от НК и чрез които се цели набавянето на имотна облага, поради което и на основание чл. 321, ал. 1, пр.2, вр. чл. 93, т. 20 от НК му е наложено наказание лишаване от свобода за срок от СЕДЕМ ГОДИНИ.

Със същата присъда А. А. М. е признат за виновен в това, че в периода от 01.10.2002 г. до края на 2003 г., в гр. Сливен, Република България, в изпълнение на решение и по поръчение на ръководена от него организирана престъпна група, в съучастие като помагач, умишлено е улеснил чрез набавянето на средства, отстраняването на спънки и по друг начин К. С. И. /Н. С. И./, да набира, транспортира и приема отделно лице - ЗАЩИТЕН СВИДЕТЕЛ № 1, с цел да бъде използвано за развратни действия, независимо от съгласието му, като деянието е извършено чрез използване на принуда, обещаване, даване и получаване на облаги и лицето е преведено през границата на страната със същата цел, поради което на основание чл. 159в, пр.2 и 3, вр. с чл. 159б, ал. 2, вр. с ал. 1, пр.1, 2 и 4, вр. с чл. 159а, ал. 2, т. 2, пр.1 и т. 6, вр. с ал. 1 и чл. 20, ал. 4 от НК; /в редакцията до изменението в ДВ, бр. 27/2009 г./ и чл. 54 от НК е осъден на ДВАНАДЕСЕТ ГОДИНИ лишаване от свобода и 20 000 лева ГЛОБА в полза на държавата, като при условията на чл. 304 от НПК е ОПРАВДАН по чл. 20, ал. 4 от НК по отношение на подсъдимите С. М. К., В. Х.

Р. и И. М. И. и по повдигнатото обвинение за престъпление по чл. 155, ал. 3, вр. ал. 1, вр. чл. 20, ал. 4 от НК.

А. А. М. е признат за виновен по чл. 159в, пр.2 и 3, вр. с чл. 159б, ал. 2, вр. с ал. 1, пр.1, 2 и 4, вр. с чл. 159а, ал. 2, т. 2, пр.1 и т. 6, вр. с ал. 1 и чл. 20, ал. 4 от НК; /в редакцията до изменението в ДВ бр. 27/2009 г./, за това, че през периода от 01.10.2002 г. до 21.08.2006 г., в гр. Сливен, Република България, в изпълнение на решение и по поръчение на ръководена от него организирана престъпна група, в съучастие като помагач, умишлено е улеснил чрез набавянето на средства, отстраняването на спънки и по друг начин В. Х. Р. да набира, транспортира и приема отделно лице - Т. Р. В., с цел да бъде използвано за развратни действия, независимо от съгласието му, като деянието е извършено чрез използване на принуда, обещаване, даване и получаване на облаги и лицето е преведено през границата на страната със същата цел, като е осъден на ДВАНАДЕСЕТ ГОДИНИ лишаване от свобода и 20 000 лева ГЛОБА в полза на държавата, и ОПРАВДАН по чл. 20, ал. 4 от НК по отношение на подсъдимите К. С. И. /Н. С. И./, С. М. К., И. М. И. и по обвинението за престъпление по чл. 155, ал. 3, вр. ал. 1, вр. чл. 20, ал. 4 от НК.

Подсъдимият А. А. М. е признат за виновен в това, че за периода от 01.10.2002 г. до месец септември 2003 г., в гр. Сливен, Република България, в изпълнение на решение и по поръчение на ръководена от него организирана престъпна група, в съучастие като помагач, умишлено е улеснил, чрез набавянето на средства, отстраняването на спънки и по друг начин В. Х. Р., К. С. И. /Н. С. И./ и С. М. К. да наберат отделно лице - М. Е. Д., с цел да бъде използвано за развратни действия, независимо от съгласието му, като деянието е извършено чрез използване на принуда, обещаване, даване и получаване на облаги, като лицето е преведено през границата на страната със същата цел, поради което и на основание чл. 159в, пр.2 и 3, вр. с чл. 159а, ал. 2, т. 2, пр.1 и т. 6, вр. с ал. 1, пр.1 и чл. 20, ал. 4 от НК; /в редакцията до изменението в ДВ, бр. 27/2009 г./ и чл. 54 от НК е осъден на ДВАНАДЕСЕТ ГОДИНИ лишаване от свобода и 20 000 лева ГЛОБА в полза на държавата, като е ОПРАВДАН по чл. 20, ал. 2 от НК, по отношение на подсъдимия И. М. И., както и по обвинението за престъпление по чл. 155, ал. 3, вр.с ал. 1, пр.1, вр. с чл. 20, ал. 2 от НК, на основание чл. 304 от НПК.

А. А. М. е признат за виновен в това, че в периода от 01.10.2002 г. до края на месец декември 2002 г., в гр. Сливен, Република България, в изпълнение на решение и по поръчение на ръководена от него организирана престъпна група, в съучастие като помагач, умишлено е улеснил И. М. И. и П. Ж. П. да наберат отделно лице - Р. И. Н., с цел да бъде използвано за развратни действия, независимо от съгласието му, като деянието е извършено чрез използване на принуда, въвеждане в заблуждение, обещаване, даване и получаване на облаги, като лицето е преведено през границата на страната със същата цел, поради което на основание чл. 159в, пр.2 и 3, вр. с чл. 159а, ал. 2, т. 2, пр.1, 2 и т. 6, вр. с ал. 1, пр.1 и чл. 20, ал. 4 от НК /в редакцията до изменението в ДВ, бр. 27/2009 г./ и чл. 54 от НК е осъден на ДВАНАДЕСЕТ ГОДИНИ лишаване от свобода и 20 000 лева ГЛОБА в полза на държавата, като е ОПРАВДАН по чл. 20, ал. 2 от НК, и по отношение на съучастие с подсъдимия К. С. И. /Н. С. И./, както и по обвинението по чл. 155, ал. 3, вр. ал. 1, пр.1, вр. чл. 20, ал. 2 от НК.

На основание чл. 23, ал. 1 от НК първостепенният съд е определил на А. А. М. общо наказание ДВАНАДЕСЕТ ГОДИНИ лишаване от свобода, което да изтърпи при строг режим в затвор, като към него присъединил и наказанието 20 000 лева ГЛОБА в полза на държавата.

Със същата присъда подсъдимият К. С. И. е признат за виновен в това, че в периода от 1998 г. до 30.09.2002 г., в гр. Сливен, Република България, гр. Грьонинген, гр. Утрехт и гр. Амстердам, Кралство Нидерландия, гр. Ница, Република Франция и гр. Брюксел, Кралство Белгия е участвал заедно със С. М. К., В. Х. Р., И. М. И. и П. Ж. П., в група, образувана и ръководена от А. А. М., съставена с цел да върши престъпления в страната и чужбина, поради което и на основание чл. 321, ал. 2, във вр.с ал. 1 от НК /в редакцията до изменението в ДВ, бр. 92/2002 г./ му е наложено наказание лишаване от свобода за срок от ДВЕ ГОДИНИ и ДВА

МЕСЕЦА.

К. С. И. е признат за виновен и в извършено престъпление по чл. 321, ал. 2, вр. ал. 1, вр. чл. 93 т. 20 от НК, през периода от 01.10.2002 г. до 14.03.2006 г., в гр. Сливен, Република България, гр. Грьонинген, гр. Утрехт и гр. Амстердам, Кралство Нидерландия, гр. Ница, Република Франция и гр. Брюксел, Кралство Белгия, чрез участие в организирана престъпна група със С. М. К., В. Х. Р., И. М. И. и П. Ж. П., ръководена от А. А. М. и съставена с цел да върши съгласувано в страната и чужбина престъпления, за които е предвидено наказание лишаване от свобода повече от три години- по чл. 155, ал. 3, вр. ал. 1 от НК, по чл. 159а, ал. 1 от НК и по чл. 159в вр. чл. 159б, ал. 2, вр. ал. 1, вр. чл. 159а, ал. 2, т. 2 и т. 6, вр. ал. 1 от НК и чрез които се цели набавянето на имотна облага, и при условията на чл. 54 от НК му е наложено наказание лишаване от свобода за **ЧЕТИРИ ГОДИНИ**.

Подсъдимото лице е признато за виновно и в това, че в периода от 01.10.2002 г. до края на 2003 г. в гр. Сливен, Република България, гр. Грьонинген, гр. Утрехт и гр. Амстердам, Кралство Нидерландия, в изпълнение на решение и по поръчение на организирана престъпна група, ръководена от А. А. М., в съучастие като извършител и с помагач А. А. М., е набирало, транспортирало и приемало отделно лице - **ЗАЩИТЕН СВИДЕТЕЛ № 1**, с цел да бъде използвано за развратни действия, независимо от съгласието му, като деянието е извършено чрез използване на принуда, обещаване, даване и получаване на облаги и лицето е преведено през границата на страната със същата цел, поради което на основание чл. 159в, пр.2, 3, вр.с чл. 159б, ал. 2, вр. ал. 1, пр.1, 2 и 4, вр. чл. 159а, ал. 2, т. 2, пр.1 и т. 6, вр. ал. 1 и чл. 20, ал. 2 от НК /в редакцията до изменението в ДВ, бр. 27/2009 г./ и чл. 54 от НК е **ОСЪДЕНА** на **ЕДИНАДЕСЕТ ГОДИНИ** лишаване от свобода и 20 000 лева ГЛОБА в полза на държавата, като е **ОПРАВДАНО** по чл. 20, ал. 2 от НК относно подсъдимите С. М. К., В. Х. Р. и И. М. И. и по обвинението чл. 155, ал. 3, вр. ал. 1, вр. чл. 20, ал. 2 от НК.

К. С. И. е признат за виновен и в това, че в периода от 01.10.2002 г. до месец септември 2003 г., в гр. Сливен, Република България, гр. Брюксел, Кралство Белгия. и гр. Ница, Република Франция, в изпълнение на решение и по поръчение на организирана престъпна група, ръководена от А. А. М., в съучастие като съизвършител със С. М. К. и В. Х. Р. и помагач А. А. М., е набирал, транспортирал и приемал отделно лице - М. Е. Д., с цел да бъде използвано за развратни действия, независимо от съгласието му, като деянието е извършено чрез използване на принуда, обещаване, даване и получаване на облаги и лицето е преведено през границата на страната със същата цел, поради което на основание чл. 159в, пр.2 и 3, вр. с чл. 159б, ал. 2, вр. с ал. 1 пр.1, 2 и 4, вр. с чл. 159а, ал. 2, т. 2, пр.1 и т. 6, вр. с ал. 1 и чл. 20, ал. 2 от НК /в редакцията до изменението в ДВ, бр. 27/2009 г./ и чл. 54 от НК е **ОСЪДЕН** на **ЕДИНАДЕСЕТ ГОДИНИ** лишаване от свобода и 20 000 лева ГЛОБА в полза на държавата, като е **ОПРАВДАН** по чл. 20, ал. 2 от НК относно подсъдимия И. М. И. и по обвинението за престъпление по чл. 155, ал. 3, вр. с ал. 1, вр. с чл. 20, ал. 2 от НК.

Подсъдимото лице е признато за невиновно в това, че в периода от 01.10.2002 г. до 14.03.2006 г., в гр. Сливен, Република България и гр. Брюксел, Кралство Белгия, в съучастие като съизвършител със С. М. К., В. Х. Р., И. М. И. и помагач А. А. М. да е склонявало Т. Р. В. към проституция и да е свеждало същата към блудствени действия и съвкупление, като деянието е извършено с користна цел, поради което на основание чл. 304 от НПК е **ОПРАВДАНО** по обвинението за престъпление по чл. 155, ал. 3, вр. с ал. 1, вр. с чл. 20, ал. 2 от НК. То е оправдано и за това, че през визирания период, в гр. Сливен, Република България и гр. Брюксел, Кралство Белгия, в изпълнение на решение и по поръчение на организирана престъпна група, ръководена от А. А. М., в съучастие като съизвършител със С. М. К., В. Х. Р., И. М. И. и помагач А. А. М., е набирало, транспортирало и приемало Т. Р. В., с цел да бъде използвана за развратни действия, независимо от съгласието ѝ, като деянието е извършено чрез използване на принуда, обещаване, даване и получаване на облаги и тя е преведена през границата на страната със същата цел-

престъпление по чл. 159в, пр.2 и 3, вр. чл. 159б, ал. 2, вр. ал. 1, пр.1, 2 и 4, вр. чл. 159а, ал. 2, т. 2, пр.1 и т. 6, вр. ал. 1 и чл. 20, ал. 2 от НК /в редакцията преди изменението в ДВ, бр. 27/2009 г./

По обвинението по чл. 155, ал. 3, вр. ал. 1, вр. чл. 20, ал. 2 от НК, К. С. И. е признат за невиновен и оправдан, че в периода от 01.10.2002 г. до края декември 2002 г., в гр. Сливен, Република България и гр. Ница, Република Франция, в съучастие като съизвършител с И. М. И., П. Ж. П. и А. А. М. е склонявал друго лице - Р. И. Н. към проституция и е свеждал същото към блудствени действия и съвкупление, като деянието е извършено с користна цел. Подсъдимият е признат за невиновен и в това, че през посочения период от 01.10.2002 г. до края на месец декември 2002 г., в гр. Сливен, Република България и в гр. Ница, Република Франция, в изпълнение на решение и по поръчение на организирана престъпна група, ръководена от А. А. М., в съучастие като съизвършител с И. М. И., П. Ж. П. и А. А. М. е набирал, транспортирал и приемал отделно лице - Р. И. Н., с цел да бъде използвано за развратни действия, независимо от съгласието му, като деянието е извършено чрез въвеждане в заблуждение, използване на принуда, обещаване, даване и получаване на облаги и лицето е преведено през границата на страната със същата цел, поради което на основание чл. 304 от НПК е оправдан по обвинението за престъпление по чл. 159в, пр.2, 3, вр. чл. 159б, ал. 2, вр. ал. 1, пр.1, 2 и 4, вр. чл. 159а, ал. 2, т. 2, пр.1, 2 и т. 6, вр. ал. 1 и чл. 20, ал. 2 от НК / в редакцията до изменението в ДВ, бр. 27/2009 г./

На основание чл. 23, ал. 1 от НК, Сливенски ОС е определил на подсъдимия К. С. И. /Н. С. И./ ОБЩО наказание - ЕДИНАДЕСЕТ ГОДИНИ лишаване от свобода, при първоначален строг режим в затвор, като към него присъединил и наказанието 20 000 лева ГЛОБА в полза на държавата.

Със същата присъда първоинстанционният съд е признал подсъдимия В. Х. Р. за виновен в това, че в периода от 1998 г. до 30.09.2002 г., в гр. Сливен, Република България, гр. Грьонинген, гр. Утрехт и гр. Амстердам, Кралство Нидерландия, гр. Ница, Република Франция и гр. Брюксел, Кралство Белгия е участвал заедно със С. М. К., К. С. И./Н. С. И./, И. М. И. и П. Ж. П. в група, образувана и ръководена от А. А. М., съставена с цел да върши престъпления в страната и чужбина, поради което и на основание чл. 321, ал. 2, във вр.ал. 1 от НК. / в редакцията преди изменението в ДВ, бр. 92/2002 г./ и чл. 54 от НК го ОСЪДИЛ на ДВЕ ГОДИНИ И ДВА МЕСЕЦА лишаване от свобода.

В. Х. Р. е признат за виновен и в извършено престъпление чл. 321, ал. 2, вр. ал. 1, вр. чл. 93, т. 20 от НК, в периода от 01.10.2002 г. до 06.06.2008 г. в гр. Сливен, Република България, гр. Грьонингер, гр. Утрехт и гр. Амстердам, Кралство Нидерландия, гр. Ница, Република Франция и гр. Брюксел, Кралство Белгия, чрез участие в организирана престъпна група със С. М. К., К. С. И. /Н. С. И./, И. М. И. и П. Ж. П., ръководена от А. А. М. и съставена с цел да върши съгласувано в страната и чужбина престъпления, за които е предвидено наказание лишаване от свобода повече от три години - по чл. 155, ал. 3, вр. ал. 1 от НК, по чл. 159а, ал. 1 от НК и по чл. 159в, вр. чл. 159б, ал. 2, вр. ал. 1, вр. чл. 159а, ал. 2, т. 2, пр.1 и т. 6, пр.1 и 2, вр. ал. 1 от НК и чрез които се цели набавянето на имотна облага, и по чл. 54 от НК му е наложено наказание ЧЕТИРИ ГОДИНИ лишаване от свобода.

Подсъдимото лице В. Р. е признато за виновно и в това, че в периода от 01.10.2002 г. до 21.08.2006 г., в гр. Сливен, Република България и гр. Брюксел, Кралство Белгия, в изпълнение на решение и по поръчение на организирана престъпна група, ръководена от А. А. М. в съучастие като извършител и с помагач А. А. М., е набирало, транспортирало и приемало отделно лице - Т.Р. В., с цел да бъде използвано за развратни действия, независимо от съгласието му като, деянието е извършено чрез използване на принуда, обещаване, даване и получаване на облаги и лицето е преведено през границата на страната със същата цел, поради което и на основание чл. 159в, пр.2, 3, вр. чл. 159б, ал. 2, вр. с ал. 1 пр. 1, 2 и 4, вр. с чл. 159а, ал. 2, т. 2, пр.1 и т. 6, вр.с ал. 1 и чл. 20, ал. 2 от НК /в редакцията до изменението в ДВ, бр. 27/2009 г.и чл. 54 от НК ОСЪДЕНО на ЕДИНАДЕСЕТ ГОДИНИ лишаване от свобода и 20 000 лева ГЛОБА в полза на държавата,

като е ОПРАВДАНО по чл. 20, ал. 2 от НК относно подсъдимите С. М. К., К. С. И. /Н. С. И./ и И. М. И., и по обвинението по чл. 155, ал. 3, вр. с ал. 1, вр. с чл. 20, ал. 2 от НК.

Първоинстанционният съд е признал В. Х. Р. за виновен и в извършено престъпление по чл. 159в, пр.2, 3, вр. с чл. 159б, ал. 2, вр. с ал. 1, пр.1, 2 и 4, вр. с чл. 159а, ал. 2, т. 2, пр.1 и т. 6, вр. с ал. 1 и чл. 20, ал. 2, през периода от 01.10.2002 г. до месец септември 2003 г., в гр. Сливен, Република България, в гр. Брюксел, Кралство Белгия и в гр. Ница, Република Франция в изпълнение на решение и по поръчение на организирана престъпна група, ръководена от А. А. М., в съучастие като извършител със С. М. К., К. С. И./ Н. С. И./ и помагач А.А.М.е набирал, транспортирал и приемал отделно лице - М.Е.Д., с цел да бъде използвано за развратни действия, независимо от съгласието му, като деянието е извършено чрез използване на принуда, обещаване, даване и получаване на облаги и лице е преведено през границата на страната със същата цел и го ОСЪДИ на ЕДИНАДЕСЕТ ГОДИНИ лишаване от свобода и 20 000 лева ГЛОБА в полза на държавата, ОПРАВДАВАЙКИ го по чл. 20, ал. 2 от НК относно подсъдимия И. М. И. и по обвинението по чл. 155, ал. 3, вр. с ал. 1, вр. с чл. 20, ал. 2 от НК.

Подсъдимото лице е признато за невиновно по повдигнатите му обвинения по чл. 155, ал. 3, вр. с ал. 1, вр. с чл. 20, ал. 2 от НК и по чл. 159в, пр.2, вр. с чл. 159б, ал. 2, вр. с ал. 1 пр.1, 2 и 4, вр. с чл. 159а, ал. 2, т. 2, пр.1 и т. 6, вр. с ал. 1 и чл. 20, ал. 2 от НК /в редакцията до изменението в ДВ, бр. 27/2009 г./, по отношение на ЗАЩИТЕН СВИДЕТЕЛ № 1.

На основание чл. 23 от НК съдът е определил на подсъдимия В. Х. Р. ОБЩО наказание ЕДИНАДЕСЕТ ГОДИНИ лишаване от свобода, при първоначален СТРОГ режим в затвор, като към него присъединил наказанието ГЛОБА в размер на 20 000 лева.

С присъдата си първата инстанция е признала подсъдимият С. М. К., за виновен в това, че в периода от 1998 г. до 30.09.2002 г., в гр. Сливен е участвал заедно със К. С. И. /Н. С. И./, В. Х. Р., И. М. И. и П. Ж. П. в група, образувана и ръководена от А. А. М., съставена с цел да върши престъпления в страната и чужбина, поради което и на основание чл. 321, ал. 2, във вр.с ал. 1 от НК. / в редакцията преди изменението в ДВ, бр. 92/2002 г./ и чл. 54 от НК го ОСЪДИЛА на ДВЕ ГОДИНИ И ДВА МЕСЕЦА лишаване от свобода.

Подсъдимият е признат за виновен и по обвинение за извършено престъпление по чл. 321, ал. 2, вр. с ал. 1, вр. чл. 93, т. 20 от НК, в периода от 01.10.2002 г. до 06.06.2008 г. в гр. Сливен, чрез участие в организирана престъпна група с К. С. И. /Н. С. И./, В. Х. Р., И. М. И. и П. Ж. П., ръководена от А. А. М. и съставена с цел да върши съгласувано в страната и чужбина престъпления, за които е предвидено наказание лишаване от свобода повече от три години- по чл. 155, ал. 3, вр. ал. 1 от НК, по чл. 159а, ал. 1 от НК и по чл. 159в, вр. чл. 159б, ал. 2, вр. ал. 1, вр. чл. 159а, ал. 2, т. 2, пр.1 и т. 6, пр.1 и 2, вр. ал. 1 от НК и чрез които се цели набавянето на имотна облага, и осъден на лишаване от свобода за срок от ЧЕТИРИ ГОДИНИ.

С. М. К. е признат за виновен в това, че в периода от 01.10.2002 г.до месец септември 2003 г., в гр. Сливен България в изпълнение на решение и по поръчение на организирана престъпна група, ръководена от А. А. М., в съучастие като съизвършител с В. Х. Р., К. С. И. / Н. С. И./ и с помагач А. А. М., е набирал, транспортирал и приемал отделно лице - М. Е. Д., с цел да бъде използвано за развратни действия, независимо от съгласието му, като деянието е извършено чрез използване на принуда, обещаване, даване и получаване на облаги и лицето е преведено през границата на страната със същата цел, поради което и на основание чл. 159в, пр.2, 3, вр. с чл. 159а, ал. 2, т. 2, пр.1 и т. 6, вр. с ал. 1, пр.1 и чл. 20, ал. 2 / в редакцията до изменението в ДВ, бр. 27/2009 г./ и чл. 54 от НК е ОСЪДЕН на ЕДИНАДЕСЕТ ГОДИНИ лишаване от свобода и 20 000 лева ГЛОБА в полза на държавата, и ОПРАВДАН по чл. 20, ал. 2 от НК относно И. М. И.

Подсъдимото лице е признато за невиновно в периода от 01.10.2002 г. до края на 2003 г., в гр. Сливен, Република България, в изпълнение на решение и по поръчение на организирана престъпна група, ръководена от А. А. М., в съучастие като съизвършител с К. С. И. /Н. С. И./, В. Х. Р., И. М. И. и помагач А. А. М., да е набирало ЗАЩИТЕН СВИДЕТЕЛ № 1, с цел да бъде

използван за развратни действия, независимо от съгласието, като деянието е извършено чрез използване на принуда, обещаване, даване и получаване на облаги и да го е превело през границата на страната със същата цел, поради което и на основание чл. 304 от НПК е ОПРАВДАНО за престъпление по чл. 159в, пр.2, 3, вр. чл. 159а, ал. 2, т. 2, пр.1 и т. 6, вр. ал. 1, пр.1 и чл. 20, ал. 2 от НК /в редакцията до изменението в ДВ, бр. 27/2009 г./, както и по обвинението по чл. 155, ал. 3, вр.с ал. 1, вр. с чл. 20, ал. 2 от НК.

С. М. К. и признат за невинен в това, че в периода от 01.10.2002 г. до 21.08.2006 г. в гр. Сливен, Република България, в изпълнение на решение и по поръчение на организирана престъпна група, ръководена от А. А. М., в съучастие като съизвършител с К. С. И., В. Х. Р., И. М. И. и помагач А. А. М., да е набрал отделно лице -Т. Р. В., с цел да бъде използвано за развратни действия, независимо от съгласието му, като деянието е извършено чрез използване на принуда, обещаване, даване и получаване на облаги и лицето да е преведено през границата на страната със същата цел, поради което на основание чл. 304 от НПК е оправдан за престъпление по чл. 159в, пр.2 и 3, вр. чл. 159а, ал. 2, т. 2, пр.1 и т. 6, вр. ал. 1, пр.1 и чл. 20, ал. 2 от НК /в редакцията до изменението в ДВ, бр. 27/2009 г. /, както и по обвинението по чл. 155, ал. 3, вр. чл. 20 от НК.

На основание чл. 23 от НК първостепенният съд е определил на подсъдимия С. М. К. ОБЩО наказание ЕДИНАДЕСЕТ ГОДИНИ лишаване от свобода при СТРОГ режим в затвор, като към него присъединил наказанието ГЛОБА в размер на 20 000 лева.

С атакуваната присъда подсъдимият П. Ж. П. е признат за виновен в това, че през периода от 1998 г. до 30.09.2002 г., в гр. Сливен, Република България, в гр. Грьонинген, гр. Ултрехт и гр. Амстердам, Кралство Нидерландия и в гр. Ница, Република Франция, е участвал заедно със С. М. К., К. С. И. /Н. С. И./, В. Х. Р. и И. М. И. в група, образувана и ръководена от А. А. М., съставена с цел да върши престъпления в страната и чужбина, поради което и на основание чл. 321, ал. 2, вр. ал. 1 от НК/ в редакцията преди изменението в ДВ, бр. 92/2002 г./ и чл. 54 от НК е осъден на ЕДНА ГОДИНА И ДВА МЕСЕЦА лишаване от свобода.

Ангажирана е наказателната отговорност на подсъдимото лице и по чл. 321, ал. 2, вр. с ал. 1, вр. чл. 93, т. 20 от НК, за това, че в периода от 01.10.2002 г. до 06.06.2008 г. в гр. Сливен, Република България, в гр. Грьонинген, гр. Ултрехт и гр. Амстердам, Кралство Нидерландия и в Ница, Република Франция участвало в организирана престъпна група със С. М. К., К. С. И. /Н. С. И./, В. Х. Р. и И. М. И., ръководена от А. А. М. и съставена с цел да върши съгласувано в страната и чужбина престъпления, за които е предвидено наказание лишаване от свобода повече от три години - по чл. 155, ал. 3, вр. ал. 1 от НК, по чл. 159а, ал. 1 от НК и по чл. 159в, вр. чл. 159б, ал. 2, вр. ал. 1, вр. чл. 159а, ал. 2, т. 2, пр.1 и т. 6, пр.1 и 2, вр. ал. 1 от НК и чрез които се цели набавянето на имотна облага, поради което в рамките на чл. 54 от НК то е санкционирано с лишаване от свобода, за срок от ДВЕ ГОДИНИ И ДВА МЕСЕЦА.

П. Ж. П. е признат за виновен и в това, че в периода от 01.10.2002 г. до края на месец декември 2002 г., в гр. Сливен, Република България и в гр. Ница, Република Франция, в изпълнение на решение и по поръчение на организирана престъпна група, ръководена от А. А. М., в съучастие като съизвършител с И. М. И. и помагач А. А. М., е набирал, транспортирал и приемал отделно лице - Р. И. Н., с цел да бъде използвано за развратни действия, независимо от съгласието му, като деянието е извършено чрез използване на принуда, обещаване, даване и получаване на облаги и лицето е преведено през границата на страната със същата цел, поради което и на основание чл. 159в, пр.2, 3, вр. с чл. 159б, ал. 2, вр. с ал. 1, вр. с чл. 159а, ал. 2, т. 2, пр.1 и 2, и т. 6, вр. с ал. 1 пр.1, 2 и 4, вр. чл. 20, ал. 2 и чл. 54 от НК / в редакцията до изменението в ДВ, бр. 27/2009 г./ е ОСЪДЕН на ШЕСТ ГОДИНИ лишаване от свобода и 10 000 лева ГЛОБА в полза на държавата, и ОПРАВДАН по чл. 20, ал. 2 от НК за подсъдимия К. С. И. и по обвинението по чл. 155, ал. 3, вр. ал. 1, вр. с чл. 20, ал. 2 от НК.

На основание чл. 23 от НК съдът е определил на П. Ж. П. ОБЩО наказание ШЕСТ

ГОДИНИ лишаване от свобода при първоначален СТРОГ режим в затвор, като към него присъединил наказанието ГЛОБА в размер на 10 000 лева в полза на държавата.

Първоинстанционният съд е признал подсъдимият И. М. И. за виновен в това, че в периода от 1998 г. до 30.09.2002 г., в гр. Сливен, Република България, в гр. Грьонинген, гр. Ултрехт и гр. Амстердам, Кралство Нидерландия, в Ница, Република Франция и в гр. Брюксел, Кралство Белгия е участвал заедно със С. М. К., К. С. И. /Н. С. И./, В. Х. Р. и П. Ж. П. в група, образувана и ръководена от А. А. М., съставена с цел да върши престъпления в страната и чужбина, поради което и на основание чл. 321, ал. 2, във вр.с ал. 1 от НК. / в редакцията преди изменението в ДВ бр. 92/2002 г./ и чл. 54 от НК го ОСЪДИЛ на ЕДНА ГОДИНА И ОСЕМ МЕСЕЦА лишаване от свобода.

Подсъдимото лице е признато за виновно и по повдигнатото обвинение чл. 321, ал. 2, вр. с ал. 1, вр. чл. 93, т. 20 от НК, за това, че в периода от 01.10.2002 г. до 15.03.2004 г., в гр. Сливен, Република България, в гр. Грьонинген, гр. Ултрехт и гр. Амстердам, Кралство Нидерландия, в гр. Ница, Република Франция и в гр. Брюксел Кралство Белгия е участвало в организирана престъпна група със С. М. К., К. С. И. /Н. С. И./, В. Х. Р. и П. Ж. П., ръководена от А. А. М. и съставена с цел да върши съгласувано в страната и чужбина престъпления, за които е предвидено наказание лишаване от свобода повече от три години - по чл. 155, ал. 3, вр. ал. 1 от НК, по чл. 159а, ал. 1 от НК и по чл. 159в, вр. чл. 159б, ал. 2, вр.ал. 1, вр. чл. 159а, ал. 2, т. 2, пр.1 и т. 6, пр.1 и 2, вр. ал. 1 от НК и чрез които се цели набавянето на имотна облага, за което му е наложено наказание лишаване от свобода за срок от ТРИ ГОДИНИ.

И. М. И. е признат за виновен и в това, че в периода от 01.10.2002 г. до края на месец декември 2002 г., в гр. Сливен, Република България и в гр. Ница, Република Франция, в изпълнение на решение и по поръчение на организирана престъпна група, ръководена от А. А. М., в съучастие като съизвършител с П. Ж. П. и помагач А. А. М., е набирал, транспортирал и приемал отделно лице - Р. И. Н., с цел да бъде използвано за развратни действия, независимо от съгласието му, като деянието е извършено чрез използване на принуда, обещаване, даване и получаване на облаги и лицето е преведено през границата на страната със същата цел, поради което и на основание чл. 159в, пр.2, 3, вр. с чл. 159б, ал. 2, вр. с ал. 1, вр. с чл. 159а, ал. 2, т. 2, пр.1, 2 и т. 6, вр. с ал. 1, пр.1, 2 и 4, вр. чл. 20, ал. 2 и чл. 54 от НК / в редакцията до изменението в ДВ, бр. 27/2009 г./ е ОСЪДЕН на ДЕСЕТ ГОДИНИ лишаване от свобода и 20 000 лева ГЛОБА в полза на държавата, и ОПРАВДАН по чл. 20, ал. 2 от НК за подсъдимия К. С. И. и по обвинението по чл. 155, ал. 3, вр. с ал. 1, вр. с чл. 20, ал. 2 от НК.

С първоинстанционния съдебен акт подсъдимото лице е признато за невиновно в извършване на престъпление по чл. 159в, пр.2 и 3, вр.с чл. 159б, ал. 2, вр.с ал. 1, пр.1, 2 и 4, вр.с чл. 159а, ал. 2, т. 2, пр.1 и т. 6, вр. с ал. 1 и чл. 20, ал. 2 от НК /в редакцията до изменението в ДВ, бр. 27/2009 г./, през периода от 01.10.2002 г. до края на 2003 г., в гр. Сливен, Република България и в Грьонинген, гр. Ултрехт и гр. Амстердам, Кралство Нидерландия, в изпълнение на решение и по поръчение на организирана престъпна група, ръководена от А. А. М., в съучастие като съизвършител със С. М. К., К. С. И. /Н. С. И./, В. Х. Р. и помагач А. А. М., да е набирало, транспортирало и приемало ЗАЩИТЕН СВИДЕТЕЛ № 1, с цел да бъде използван за развратни действия, независимо от съгласието, като деянието е осъществено чрез използване на принуда, обещаване, даване и получаване на облаги и чрез превеждането му през границата на страната със същата цел, както и по повдигнатото му обвинение по чл. 155, ал. 3, вр. ал. 1, вр. чл. 20, ал. 2 от НК.

И. М. И. е признат за невиновен и в това, че в периода от 01.10.2002 г. до 15.03.2006 г., в гр. Сливен, Република България и в гр. Брюксел, Кралство Белгия, в изпълнение на решение и по поръчение на организирана престъпна група, ръководена от А. А. М., в съучастие като съизвършител със С. М. К., В. Х. Р., К. С. И. и помагач А. А. М., да е набирал, транспортирал и приемал отделно лице- Т. Р. В., с цел да бъде използвано за развратни действия, независимо от

съгласието му, като деянието да е извършено чрез използване на принуда, обещаване, даване и получаване на облаги и лицето да е преведено през границата на страната със същата цел, поради което на основание чл. 304 от НПК е оправдан за извършено престъпление по чл. 159в, пр.2 и 3, вр. с чл. 159б, ал. 2, вр. с ал. 1, пр.1, 2 и 4, вр. с чл. 159а, ал. 2, т. 2, пр.1 и т. 6, вр. с ал. 1 и чл. 20, ал. 2 от НК /в редакцията до изменението в ДВ, бр. 27/2009 г./, както и по повдигнатото му обвинение по чл. 155, ал. 3, вр. с ал. 1, вр. с чл. 20, ал. 2 от НК.

Подсъдимото лице е оправдано и по повдигнатите обвинения по чл. 159в, пр.2 и 3, вр. с чл. 159б, ал. 2, вр. с ал. 1 пр.1, 2 и 4, вр. с чл. 159а, ал. 2, т. 2, пр.1 и т. 6, вр. с ал. 1 и чл. 20, ал. 2 от НК /в редакцията до изменението в ДВ, бр. 27/2009 г./ и по чл. 155, ал. 3, вр. с ал. 1, вр. с чл. 20, ал. 2 от НК, с пострадала М. Е. Д., обективирани в набиране, транспортиране и приемане, с цел използване за развратни действия, независимо от съгласието ѝ, в периода от 01.10.2002 г. до месец септември 2003 г. в гр. Сливен, Република България, в гр. Брюксел, Кралство Белгия и в гр. Ница, Република Франция, в изпълнение на решение и по поръчение на организирана престъпна група, ръководена от А. А. М., в съучастие като съизвършител със С. М. К., В. Х. Р., К. С. И. и помагач А. А. М., като деянието е извършено чрез използване на принуда, обещаване, даване и получаване на облаги и тя е преведена през границата на страната със същата цел; съответно в склоняване към проституция и свеждане към блудствени действия и съвкупление на жертвата, през инкриминирания период, в гр. Сливен, Република България, в гр. Брюксел, Кралство Белгия и в гр. Ница, Република Франция, с користна цел, в съучастие като съизвършител със С. М. К., К. С. И., В. Х. Р. и с помагач А. А. М.

На основание чл. 23 от НК първоинстанционният съд е определил на И. М. И. ОБЩО наказание ДЕСЕТ ГОДИНИ лишаване от свобода при СТРОГ режим в затвор, към което присъединил санкцията- ГЛОБА в размер на 20 000 лева, в полза на държавата.

Визираният съдебен акт е бил предмет на въззивна проверка, финализирана с решение № 72/08.08.2012 г. на Бургаски АС, по внохд № 325/2011 г., с което същият е изменен, чрез оправдаване на подсъдимите лица по повдигнатите им обвинения за извършени престъпления по чл. 321, ал. 1, пр.1 и пр.2 от НК, в редакцията преди ЗИДНК - ДВ, бр. 92/2002 г. и чрез редуциране на определените им за престъпните деяния по чл. 159в, вр. чл. 159а и чл. 159б от НК санкционни последици.

На подсъдимия А. М. са намалени наложените наказания за осъществените по чл. 159в, пр.2 и пр.3, вр. чл. 159б, ал. 2, вр. ал. 1, пр.1, 2 и 4 вр. чл. 159а, ал. 2, т. 2, пр.1 и т. 6, вр. ал. 1 и чл. 20, ал. 4 от НК престъпни посегателства спрямо защитен свидетел № 1 и пострадалите Т. В., М. Д. и Р. Н., на лишаване от свобода за срок от СЕДЕМ ГОДИНИ и на ГЛОБА в размер на 14 000 лева, и съответно определеното на основание чл. 23, ал. 1 от НК общо наказание от ДВАНАДЕСЕТ ГОДИНИ лишаване от свобода на СЕДЕМ ГОДИНИ лишаване от свобода, както и размера на присъединената на основание чл. 23, ал. 3 от НК ГЛОБА, в размер на 20 000 лева на 14 000 лева.

На основание чл. 68, ал. 1 от НК е приведено в изпълнение и общото наказание от ДВЕ ГОДИНИ лишаване от свобода, определено на А. М. с одобрено от съда споразумение от 17.05.2006 г. по НОХД № 89/2006 г. на Сливенския окръжен съд, чието изтърпяване е било отложено за четиригодишен изпитателен срок.

Редуцирани са и лимитираните, за престъпленията по чл. 159в, пр.2 и пр.3, вр. чл. 159б, ал. 2, вр. ал. 1, пр.1, 2 и 4, вр. чл. 159а, ал. 2, т. 2, пр.1 и т. 6 вр.ал. 1 и чл. 20, ал. 2 от НК спрямо защитен свидетел № 1 и пострадалата М. Д., санкции на К. И., на СЕДЕМ ГОДИНИ лишаване от свобода и ГЛОБА в размер на 12 000 лева, както и определеното му на основание чл. 23, ал. 1 от НК общо наказание - на СЕДЕМ ГОДИНИ лишаване от свобода, към което при условията на чл. 23, ал. 3 от НК е присъединена ГЛОБАТА в размер на 12 000 лева

Намалени са и размерите на наложените на подсъдимия В. Р. за престъпленията по чл. 159в, пр.2 и пр.3, вр. чл. 159б, ал. 2, вр. ал. 1, пр.1, 2 и 4, вр. чл. 159а, ал. 2, т. 2, пр.1 и т. 6, вр. ал.

1 и чл. 20, ал. 2 от НК спрямо пострадалите Т. В. и М. Д. санкции на СЕДЕМ ГОДИНИ лишаване от свобода и ГЛОБА в размер на 12 000 лева, съответно на определеното му на основание чл. 23, ал. 1 от НК общо наказание от ЕДИНАДЕСЕТ ГОДИНИ лишаване от свобода на СЕДЕМ ГОДИНИ лишаване от свобода, както и размера на присъединената, на основание чл. 23, ал. 3 от НК ГЛОБА от 20 000 лева на 12 000 лева.

Санкционната част на първоинстанционната присъда е променена и по отношение на С. К., като за извършеното от него престъпление по чл. 159в, пр.2 и пр.3, вр. чл. 159б, ал. 2, вр. ал. 1, пр.1, 2 и 4 вр. чл. 159а, ал. 2, т. 2, пр.1 и т. 6, вр. ал. 1 и чл. 20, ал. 2 от НК, наказанието е редуцирано на ШЕСТ ГОДИНИ лишаване от свобода и ГЛОБА в размер на 10 000 лева, което неминуемо се отразява на определеното на подсъдимия на основание чл. 23, ал. 1 от НК общо наказание- ШЕСТ ГОДИНИ лишаване от свобода и ГЛОБА в размер на 10 000 лева.

Редукция е претърпяла и определената на П. П. санкция за престъплението по чл. 159в, пр.2 и пр.3, вр. чл. 159б, ал. 2, вр. ал. 1, пр.1, 2 и 4, вр. чл. 159а, ал. 2, т. 2, пр.1, 2 и т. 6, вр. ал. 1 и чл. 20, ал. 2 от НК, от ШЕСТ ГОДИНИ лишаване от свобода на ПЕТ ГОДИНИ лишаване от свобода и от ГЛОБА в размер на 10 000 лева на ГЛОБА в размер на 8 000 лева, както и отмереното на основание чл. 23, ал. 1 от НК общо наказание от ШЕСТ ГОДИНИ лишаване от свобода на ПЕТ ГОДИНИ лишаване от свобода, и размера на присъединената ГЛОБА в размер на 10 000 лева на ГЛОБА в размер на 8 000 лева.

С въззивното решение е ревизирано и определения по отношение на П. П. начин на изпълнение на наложеното наказание - ЛИШАВАНЕ ОТ Свобода, като е променил режима на изтърпяване от строг в затвор, в общ в затворническо общежитие от открит тип.

Намален е размерът на наложените на И. И. за престъпление по чл. 159в, пр.2 и пр.3, вр. чл. 159б, ал. 2, вр. ал. 1, пр.1, 2 и 4, вр. чл. 159а, ал. 2, т. 2, пр.1, 2 и т. 6, вр. ал. 1 и чл. 20, ал. 2 от НК спрямо пострадалата Р. И. Н. санкции на ШЕСТ ГОДИНИ лишаване от свобода и ГЛОБА в размер на 10 000 лева, както и на определеното на подсъдимото лице на основание чл. 23, ал. 1 от НК общо наказание от ДЕСЕТ ГОДИНИ лишаване от свобода на ШЕСТ ГОДИНИ лишаване от свобода и на присъединената ГЛОБА от 20 000 лева, на 10 000 лева.

Атакуваният съдебен акт е ПОТВЪРДЕН в останалата му част.

При осъществения в пределите на чл. 347 от НПК контрол, касационният съд констатира основателност на релевираните оплаквания за допуснати процесуални нарушения, изразяващи се в незаконност на състава на Сливенски ОС, което мотивира отмяна на постановените присъда и решение, и връщане на делото за ново разглеждане на първата инстанция, като препяства обсъждане на останалите доводи и възражения на страните за неспазване на процедурните правила, по приложението на материалния закон и за несправедливост на индивидуализираните санкции.

Видно от протокол от 14.09.2011 г., по нохд № 337/2009 г. на ОС-Сливен, в съдебно заседание на посочената дата упълномощеният от подсъдимия В. Р. адвокат е направил отвод на съдебния заседател К. К., като представил частна тъжба, подадена от съпругата на подзащитния му - З. Р., ведно с медицинско удостоверение № 357/2011 г., очертаващи извършено на 14.07.2011 година от визираното лице посегателство спрямо честта и достойнството на Р., и причинена й лека телесна повреда, въз основа на които на 07.09.2011 г. е образувано нчхд № 1410/2011 г., по описа на Сливенски РС.

Присъстващите в съдебната зала договорни адвокати на подсъдимите А. М., С. К., П. П., И. И. и К. И. /Н. И./ са заявили категорична подкрепа на депозираното искане по чл. 29, ал. 2 от НПК, аргументирайки се с налични съмнения за предубеденост и пристрастност на член от съдебния състав, което създава недоверие в обективността, правилността и справедливостта на окончателния съдебен акт - присъдата.

Със съображения, индициращи на възможност за завеждане на частно наказателно дело и на гражданско дело от всеки гражданин на Република България срещу членовете на съдебния

състав, и позовавайки се на действащата презумпция за невиновност, ОС-Сливен е оставил без уважение предложението на защитата за отвод.

С реализираната процесуална дейност, първостепенният съд е дерогирал установения от чл. 6, т. 1 от Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи /КЗПЧОС/ и от чл. 10, 12, 14 и 29, ал. 2 от НПК нормативен регламент, осигуряващ разглеждането и решаването на наказателното дело от независим и безпристрастен съд.

Практиката на Европейския съд по правата на човека /ЕСПЧ/ и на Върховния касационен съд /ВКС/ е константна и последователна в разбирането, че при преценката на независимостта на един правораздавателен орган, по смисъла на чл. 6, т. 1 от КЗПЧОС и чл. 10 от НПК, от значение са, *inter alia*, редът за назначаване на неговите членове и продължителността на мандата им, съществуването на гаранции срещу външен натиск и дали той оставя впечатление за независимост.

Безспорна е интерпретацията и на изискването на чл. 6, т. 1 от КЗПЧОС за безпристрастност на съда, лимитирана в двата ѝ аспекта. Членовете на състава трябва да са субективно свободни от лична предубеденост и пристрастност. Безусловно необходимо е обаче, те да са безпристрастни и от обективна гледна точка, като предоставят достатъчно гаранции, изключващи всяко основателно съмнение в това отношение.

При обсъждане на субективния критерий, личната безпристрастност на съдията и на заседателите се презумира до доказване на противното. Що се касае до тълкуването на обективния критерий, то предполага задължение за установяване на съществуващи факти от действителността, извън личното поведение на членовете на съдебния състав, които могат да породят съмнения в тяхната безпристрастност и непредубеденост. В коментирания аспект дори външното впечатление може да бъде определящо за доверието, което съдилищата трябва да вдъхват в обществото и най-вече в страните в наказателното производство.¹

Конкретиката в разглеждания казус сочи на съмнения в процесуалните участници, че ще получат правосъдие от безпристрастен съд, обективирани в достатъчно обоснована степен от обстоятелствата за възникнал личен конфликт между съдебния заседател К. К. и съпругата на подсъдимия В. Р., и за иницирано от З. Р. нчхд № 1410/2011 г. по описа на Сливенски РС, доказано с приложената по делото официална справка №СД-01-02-1547/14.02.2013 г.

1. решение от 25.06.1992 г. на ЕСПЧ по делото Торгейр Торгейрсон срещу Исландия; решение от 26.02.2002 г. на ЕСПЧ по делото М. срещу Обединеното кралство; решение от 06.05.2003 г. на Голямото отделение на ЕСПЧ по делото К. и други срещу Холандия; решение от 16.12.2003 г. на Голямото отделение на ЕСПЧ по делото Г. срещу Обединеното кралство; решение от 16.12.2003 г. на Голямото отделение на ЕСПЧ по делото К. срещу Обединеното кралство; решение № 481 от 17.11.2008 г. по н.д. № 487/2008 г. на III-то н.о. на ВКС на РБ; решение № 212 от 26.04.2011 г. по н.д. № 1174/2011 г. на I-во н.о. на ВКС на РБ; решение № 23 от 20.01.2012 г., по н.д. № 3038/2011 г. на III-то н.о. на ВКС на РБ.

Визираните реално съществуващи и установими факти, мотивирали недоверие у страните в производството, в решаващия орган, са създали процесуални пречки за продължаване разглеждането на наказателното дело от същия съдебен състав и за обявяване на присъдата на 17.09.2011 г., в обективността и правилността на която са породени основателни съмнения.

Императивните предписания на разпоредбата на чл. 29, ал. 2 от НПК не позволяват участие в състава на съда на съдия или съдебен заседател, който е пряко или косвено заинтересован от изхода на наказателния процес, или поради други обстоятелства се счита предубеден. В обсега на последните са случаите на възникнало у подсъдимите лица съмнение в безпристрастността на решаващия съд, базиращо се на налични и установими фактически данни по делото.

Всеки член на състава, за когото съществува опасение, че не би могъл да действа непредубедено в рамките на възложената компетентност по събиране, проверка и анализ на доказателствата, и при постановяване на съдебния акт, следва да се оттегли от разглеждане на делото, защото работата на съда, трябва да вдъхва доверие на страните и на обществото.

ОС-Сливен е пренебрегнал тези си задължения, което е опорочило осъществената процесуална дейност, финализираща с обявената присъда.

Въззивната инстанция не е санирала констатираното несъблюдаване на процесуалните правила от първостепенния съд, чрез упражняване на правомощията си по чл. 334, ал. 1, т. 1, вр. чл. 335, ал. 2 от НПК, което предпоставя незаконосъобразност и на съдебния акт по внохд № 325/2011 г. В атакуваното решение № 72/08.08.2012 г. на Бургаски АС, на предявените доводи и възражения на подсъдимите лица и техните защитници в тази насока, е отговорено с декларацията, че при формиране на разглеждащия делото състав "не е участвал предубеден или заинтересован съдебен заседател" /л.104/, което индицира на липса на мотиви.

Абсолютното процесуално нарушение на установеното от чл. 6, т. 1 от КЗПЧОС и гарантирано от нормите на чл.чл. 10, 12, 14 и 29, ал. 2 от НПК право на страните на независим и безпристрастен съд, с произтичащата от това незаконност на състава на Сливенски ОС, субсумира касационното основание по чл. 348, ал. 3, т. 3 от НПК, за отмяна на присъда № 24 от 17.09.2011 г. и на постановления на 08.08.2012 г. въззивен съдебен акт на АС-Бургас, и обосновава прилагане на чл. 354, ал. 1, т. 4, вр.ал. 3, т. 2 от НПК, чрез връщане на делото за ново разглеждане от първостепенния съд.

Водим от горното и на основание чл. 354, ал. 1, т. 4, вр. ал. 3, т. 2, вр. чл. 348, ал. 3, т. 3 от НПК, Върховният касационен съд,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ присъда № 24/17.09.2011 г. по нохд № 337/2009 г. на ОС-Сливен и решение № 72/08.08.2012 г. на Бургаски АС, по внохд № 325/2011 г.

ВРЪЩА делото за ново разглеждане от друг състав на Сливенски ОС.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване.